

ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΠΙΑΝΟ ΣΤΟ «ΝΕΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ» Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΒΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Όταν κατά το β' ήμισυ του 19ου αιώνας η ψυχορραγούσα πάλαι ποτέ κραταιά Οθωμανική Αυτοκρατορία διελύετο «εις τα εξ'ων συνετέθη», ανεφάνησαν πλείστοι όσοι φιλόδοξοι μνηστήρες, οι οποίοι εμφορούμενοι από μία ακραία εθνικιστική ιδεολογία επεθύμησαν «επιθυμίαν μεγάλην» προκειμένου να ενσωματώσουν όσο το δυνατόν περισσότερα εδάφη στα νεοαναφυόμενα τότε εθνικά κράτη τους. Οι μνηστήρες αυτοί στο χώρο της Βαλκανικής, κυρίως μάλιστα οι Βούλγαροι και οι Σέρβοι, και στο πλαίσιο της ακραίας εθνοτικής διαπάλης ήταν εμπεποτισμένοι και ενεπνέοντο από την νεοφανεύσα ιδεολογία του πανσλαβισμού επιδιώκοντας πάση θυσία την ενσωμάτωση των εδαφών της ελληνικής Μακεδονίας στην εδαφική επικράτεια των εθνικών κρατών τους με πρώτιστο στόχο την έξοδό τους στο Αιγαίο Πέλαγος. Εν προκειμένω μάλιστα άξιο ιδιαίτερας μνείας είναι το γεγονός ότι οι κατά τα λοιπά «ομόδοξοι Ρώσοι» προς ικανοποίηση των γεωπολιτικών και γεωστρατηγικών σχεδίων τους ενίσχυναν παντοιοτρόπως το πανσλαβιστικό κίνημα στο χώρο της Βαλκανικής έχοντας ως θερααινίδα και πειθήνια υποτακτική την επίσης ομόδοξη Βουλγαρία, την οποία χρηματοδοτούσαν αδρά και υπεστήριζαν σθεναρά σε διπλωματικό επίπεδο για να επιτευχθεί τελικώς η κατάκτηση των εδαφών της ελληνικής Μακεδονίας από του Βούλγαρους και διά μέσου αυτών να ανοίξει ο δρόμος για την τσαρική Ρωσία προς τα θερμά ύδατα του Αιγαίου.

Το λεγόμενο λοιπόν Μακεδονικό Ζήτημα, το οποίο έρχεται στο ιστορικό προσκήνιο ως λαίλαπα κατά το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνας, είναι στην πραγματικότητα οι εθνικιστικές επεκτατικές και αλυτρωτικές διεκδικήσεις είτε αρχικώς με προπαγανδιστικά είτε εν συνεχεία με ένοπλα μέσα των εδαφών της Ελληνικής Μακεδονίας πρωτίστως από τους Βούλγαρους και τους Σέρβους, οι οποίοι ήταν προσηλωμένοι στην επεκτατική τους στόχευση να προσεταιρισθούν τους λεγομένους «δίγλωσσους» σλαβόφωνους με ελληνική, ως επί το πλείστον, εθνική συνείδηση και όχι «Σλαβομακεδόνες», που ήταν ανύπαρκτοι ιστορικώς εθνικότητα, κατοίκους της Μακεδονίας, ενώ δευτερευόντως οι Ρουμάνοι εστόχευαν προπαγανδιστικώς να εύρουν ερείσματα για τις κατά της Ελληνικής Μακεδονίας εδαφικές διεκδικήσεις τους μέσω των Βλαχοφώνων Ελλήνων τους οποίους διεκδικούσαν.

Η πάνδημη εθνική αντίσταση των Ελλήνων Μακεδόνων κατά των σφετεριστών και επιβουλέων της Ελληνικής Μακεδονίας, ήτοι των Βουγλάρων, Σέρβων και Ρουμάνων εγέννησε τον ένδοξο Μακεδονικό Αγώνα, ο οποίος κορυφώθηκε κατά την περίοδο 1897-1908 και τερματίστηκε, τρόπον τινά, εν έτει 1908, όταν επικράτησε το κίνημα των Νεοτούρκων. Με τους επακολουθήσαντες δύο Βαλκανικοί Πόλεμοι (1912-1913) και μετά το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου (1914-1918), όταν πια οριστικοποιήθηκαν τα γεωγραφικά σύνορα της Ελλάδος, της Βουλγαρίας και του τότε Βασιλείου των Σέρβων, έκλεισε οριστικώς το λεγόμενο «Μακεδονικό Ζήτημα».

Όταν εν έτει 1944 ο Στρατάρχης Τίτο εντός της Ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας ονοματοδότησε δολίως το ομόσπονδο κρατίδιο των Σκοπίων ως «Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας» προκειμένου να εξυπηρετήσει σταδιακά τον γεωπολιτικό και γεωστρατηγικό αλυτρωτικό και επεκτατικό σχεδιασμό του σε βάρος των εδαφών της Ελληνικής Μακεδονίας, τότε άνοιξε όχι το «Μακεδονικό», αλλά το Σκοπιανό Ζήτημα, το

οποίο ατυχέστατα και τραγικώτατα οι Έλληνες πολιτικοί, Ακαδημαϊκοί, Δημοσιογράφοι και πλείστοι όσοι άλλοι εχαρακτήριζαν ως «Μακεδονικό». Φαίνεται όμως ότι ενώ το έτος 1918 είχε κλείσει οριστικώς το λεγόμενο «Μακεδονικό Ζήτημα», εντούτοις διά της υπογραφείσης Συμφωνίας Ελλάδος - Σκοπίων, της αποκαλούμενης «Συμφωνίας των Πρεσπών», εγεννήθη επικινδύνως το «Νεομακεδονικό Ζήτημα» ή μάλλον άνοιξε και πάλι αλλά με την κυριολεκτική χρήση των λεκτικών όρων και περιφράσεων το «Μακεδονικό Ζήτημα», αφού για πρώτη φορά το επίσημο Ελληνικό Κράτος υπογράφοντας την λεγόμενη Συμφωνία των Πρεσπών παρεχώρησε ή εκχώρησε στο κρατίδιο των Σκοπίων τα πρωτοτόκια του Έθνους ή μάλλον τα πρωτοτόκια της Μακεδονίας, ήτοι το όνομα της Μακεδονίας, την «Μακεδονική ταυτότητα - Μακεδονική εθνικότητα» (όχι την ιθαγένεια) και την «Μακεδονική γλώσσα», όσα δηλαδή και πριν από τον Τίτο, κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου, η Βουλγαρία ως πειθήνια υποτακτική θερααινίδα, όπως και κατά το παρελθόν (1870-1908), της άλλοτε τσαρικής και έπειτα Κομμουνιστικής Σοβιετικής Ρωσίας ή της δευτέρας μέσω της πρώτης, προσπαθώντας αμφοτέρως να εκπληρώσουν το πανσλαβιστικό όνειρό τους, διεκδικούσαν την δημιουργία ενός αυτόνομου ή ανεξάρτητου Μακεδονικού Κράτους (εννοώντας φυσικά μη ελληνικού), στο οποίο θα κατοικούσαν οι πολίτες του ιστορικώς ανύπαρκτου «Μακεδονικού Έθνους» και θα ομιλείτο η ιστορικώς ανύπαρκτη «Μακεδονική γλώσσα».

Όσοι άφρονες και μωροί, αδαείς ή ενσυνειδήτως εθνικοί ολετήρες και ριψάσπιδες δεν σέβονται την ιστορική αλήθεια, οφείλουν να γνωρίζουν ότι αυτή ταύτη η ιστορική αλήθεια δεν βιάζεται και εκδικείται περισσότερο από του αλλοτρίου σφετεριστές της, τους ιδίους τους πωλητές της, ήτοι τους εφιάλτες και βιαστές της, οι οποίοι ως τραγικά πρόσωπα - σκιές της ζώσης πραγματικότητας - ξεπωλούν «αντί πινακίου φακής», παραχωρούντες ή εκχωρούντες την ίδια την εθνική τους ιστορία στο όνομα ιδεοληψιών ή άλλων τινών ανόμων συμφερόντων και σκοπιμοτήτων.

Η μεγαλύτερη απάτη και ο όντως βαναυσότερος σφετερισμός, βιασμός και βαρβαρισμός μέσα στην ιστορική διαχρονία της ανθρωπότητας είναι η υπό του Τίτο δημιουργία του λεγομένου κράτους της Μακεδονίας, το οποίο για να υπάρξει ανθεκτικά έναντι των πιθανών επιβουλών από μέρους κυρίως της Βουλγαρίας, η οποία ε γνώριζε ότι στην περιοχή των Σκοπίων (Βαρδάρια) οι κάτοικοι είχαν εθνική βουλγαρική συνείδηση, χρησιμοποιήθηκαν ως δεκανίκια υποστηρικτικά τα εξοφθάλμως καινοφανή και κενοφανή εφευρήματα «περί δήθεν Μακεδονικού Έθνους» και «Μακεδονικής γλώσσας». Σε αυτά τα σαθρά από ιστορικοεπιστημονικής απόψεως δεκανίκια μέχρι και το τέλος του εν Ελλάδι εμφυλίου πολέμου η Βουλγαρία και ο πάτρωνας αυτής, η Σοβιετική Ένωση, αλλά και από το 1944 ο Τίτο θεμελίωσαν την αλυτρωτική και επεκτατική επιχειρηματολογία και πολιτική τους περί δήθεν αλυτρώτου Μακεδονικής (ή Σλαβομακεδονικής) μειονότητας, όπως γκεμπελικώς υπεστήριζαν διαχρονικώς, στα εδάφη της Ελληνικής Μακεδονίας, η οποία αναμένει την λύτρωση της από τα δεσμά των Ελλήνων κατακτητών της Μακεδονίας του Αιγαίου, όπως αργότερα οι ούτε καν αμιγώς Σλάβοι, αλλά εθνοφυλετικώς ως παραφυάδα Βουλγαρική Σκοπιανοί διεκδικούσαν τα ανάλογα και από την εντός της εδαφικής επικράτειας της Βουλγαρίας, λεγομένης «Μακεδονίας του Πιρίν», προκειμένου οι αλυτρωτοι και κατακτημένοι υπό των Ελλήνων και Βουλγάρων δήθεν αυτοαποκαλούμενοι αυθαιρέτως «Μακεδόνες» να απελευθερωθούν και να κατοικήσουν στο ενιαίο και αδιαίρετο κράτος της Μακεδονίας, όπου ελεύθερα θα ομιλούν την «Μακεδονική γλώσσα» τους.

Συνεπώς, με την υπογραφή της συμφωνίας των Πρεσπών δικαιώνονται και θεμελιώνονται τα επί δεκαετίες ιστορικά αθεμελίωτα, σαθρά και μετέωρα νοσηρά εθνικιστικά και αλυτρωτικά κατασκευάσματα - εφευρήματα του τιτοϊκού σωλήνα περί δήθεν «Μακεδονικού Έθνους» και «Μακεδονικής γλώσσας» που ιστορικά δεν υπήρξαν ποτέ αφού κατά το των αρχαίων Ελλήνων: «όμαιμον, ομόγλωσσον και ομόθησκον», οι Μακεδόνες ήταν Έλληνες μη αποτελούντες ίδιον Μακεδονικό - μη Ελληνικό - Έθνος και ομιλούσαν την Ελληνική γλώσσα. Στην πραγματικότητα ο τιτοϊκός σωλήνας εγέννησε το τρίπτυχο: «Μακεδονικό Κράτος - Μακεδονικό Έθνος - Μακεδονική Γλώσσα» εκπληρώνοντας τα όσα κατά μείζονα λόγο οι Βούλγαροι και οι Σέρβοι στην διάρκεια του Μακεδονικού Αγώνος διεκδικούσαν προπαγανδιστικώς και ενόπλιως, αλλά και μετέπειτα κατά την διάρκεια του Μεσοπολέμου, χρησιμοποιώντας ως δόλωμα τούς ελληνικής εθνικής συνειδήσεως δίγλωσσους σλαβόφωνους (ουχί Σλαβομακεδόνες) κατοίκους της Ελληνικής Μακεδονίας προκειμένου να δύνανται να κάνουν λόγο για ομοεθνείς τους, άλλοτε Βουλγάρους και άλλοτε Σέρβους, με απώτερο στόχο την απόσπαση εδαφών από την Ελληνική Μακεδονία ή κατ' αυτούς κατακτημένοι από τους κλέφτες Έλληνες λεγόμενη «Μακεδονία του Αιγαίου».

Ο αοίδιμος Καθηγητής Ν. Ανδριώτης αναιρώντας τα ως άνω τιτοϊκά - σκοπιανά και παλαιότερα βουλγαρικά εφευρήματα και ευφάνταστα φληναφήματα αναφέρει ότι: «...επιχείρημα για την απόσπαση της ελληνικής Μακεδονίας και την προσάρτησή της στο κράτος των Σκοπίων προβάλλεται το κοινό όνομα "Μακεδονία", που αυθαίρετα και σκόπιμα η πανσλαβιστική προπαγάνδα έδωσε στη νότια Σερβία, της οποίας οι κάτοικοι ως τότε ονομαζόταν από τους Βουλγάρους *Bulgari* και από τους Σέρβους *Bugari*. Το να ονομάζουν όμως οι Σλάβοι αυτοί τον εαυτό τους Μακεδόνες και το νεότευκτο κράτος τους Μακεδονία, είναι τόσο άτοπο και ιστορικά απαράδεκτο, όσο άτοπο και ιστορικά απαράδεκτο θα ήταν αν οι Σλάβοι οι εγκατεστημένοι σήμερα στη Βόρεια Θράκη, δηλ. στη Βουλγαρία, ονόμαζαν επισήμως τον εαυτό τους Θράκες και το κράτος τους Θράκη, και με όπλο τα ονόματα αυτά διεκδικούσαν και την υπόλοιπη, τη μη σλαβική Θράκη, που κατοικείται από Τούρκους και Έλληνες...

Η ιδιοποίηση όμως ξένων ονομάτων από τους Σλάβους, για πολιτική εκμετάλλευση, δεν είναι πρωτοφανής. Και οι Κροάτες, ζητώντας από το 1830-50 να ενώσουν τους Νοτιοσλάβους, ονόμασαν αυτούς και τον εαυτό τους *Ιλλυρίους*, και αγωνίστηκαν για εθνικούς και πολιτικούς σκοπούς με ένα ξένο γι' αυτούς προσλαβικό εθνικό όνομα. Δηλ. ακριβώς όπως κάνουν σήμερα οι Σλάβοι των Σκοπίων με το προσλαβικό εθνικό όνομα Μακεδόνες... Αυτοί, που σε όλο το μεσαίωνα, αφότου πάτησαν στους ελληνικούς χώρους και σε ολόκληρη την εποχή της Τουρκοκρατίας, ήταν και γλωσσικά και πολιτικά και πολιτιστικά Σλάβοι, πώς ζύπνησαν χθες μόλις ως Μακεδόνες, και πώς συμβιβάζεται το νέο αυτό όνομά τους με τη σλαβική γλώσσα τους;».

Το κύριο, δόλιο και ύπουλο, εύχρηστο δε κατά πάντα εργαλείο της τιτοϊκής - σκοπιανής μέχρι και σήμερα αλυτρωτικής και εθνικιστικά επεκτατικής προπαγάνδας σε βάρος της ελληνικής - και ίσως ολιγότερο της βουλγαρικής - Μακεδονίας είναι η «μακεδονοποίηση των πάντων» αφού μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η τιτοϊκή ηγεσία επέβαλε την «αποβουλγαροποίηση» του ομόσπονδου κράτους της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της «Μακεδονίας». Ο Καθηγητής Κωνσταντίνος Βακαλόπουλος αναφέρει σχετικά: «Εκεί λοιπόν, στην Γιουγκοσλαβική Μακεδονία, στην "Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας", άρχισε να κατασκευάζεται μετά το 1945 μια κωμική ιστορία, ένα "Μακεδονικό

κράτος", το οποίο αντιπροσωπεύθηκε από την "Μακεδονική" Πρωτεύουσα (τα Σκόπια), την "Μακεδονική Βουλή", την ανεξάρτητη "Μακεδονική" Εκκλησία και την "Μακεδονική" Γλώσσα, η οποία υπήρξε το τοπικό σλαβικό ιδίωμα (σχεδόν Βουλγαρικό), που εμπλουτίστηκε με πολλές λατινικές λέξεις και απετέλεσε "γλώσσα".

Βέβαια, το "Μακεδονικό Κράτος", το οποίο δημιουργήθηκε για να διασωθεί εδαφικά η γεωγραφική εκείνη περιοχή (της σερβικής Μακεδονίας), επάνω στην οποία μόνο η Βουλγαρία θα μπορούσε να έχει διεκδικήσεις, αποτελεί, σύμφωνα με τις απόψεις των Σκοπίων τμήμα του "Μακεδονικού Έθνους" και της "Μακεδονικής Εθνότητας" που διαβιώνει "υπόδουλη" στην Ελληνική Μακεδονία (Μακεδονία του Αιγαίου) και στην Βουλγαρική (του Πιρίν) Μακεδονία.

Σε πρώτη φάση τα Σκόπια κατέβαλαν μετά το 1945 μία γιγάντια προσπάθεια για την δημιουργία "Μακεδονικής Ιστορίας"... πλαστογραφούσαν σε βαθμό εξοργιστικό τη Νεότερη ιστορία της Μακεδονίας. Παράλληλες προσπάθειες της γιουγκοσλαβικής ιστοριογραφίας στράφηκαν κυρίως προς την χάραξη της ιστορικής πορείας του "Μακεδονικού Έθνους" από την αρχαιότητα ως σήμερα... Ακόμη επινοήθηκε και η "Μεγάλη Ιδέα" του "Μακεδονικού Έθνους", η οποία διέπει τις βασικές κατευθύνσεις της γιουγκοσλαβικής ιστοριογραφίας και εδράζεται στο επιχείρημα του αλύτρωτου "Μακεδονικού πληθυσμού", ο οποίος παραμένει ακόμη υποδουλωμένος στην "Μακεδονία του Αιγαίου" (Ελληνική Μακεδονία) και στην "Μακεδονία του Πιρίν" (Βουλγαρική)».

Η από μέρους του Τίτο προκληθείσα ανιστόρητη τερατογένεση μέσω της μεγαλύτερης παραποιήσεως και του πλέον ακραίου βιασμού της ιστορικής αληθείας για την σχιζοφρενική δημιουργία - εφεύρεση του «Μακεδονικού Έθνους» και έπειτα της «Μακεδονικής Γλώσσας» ουδόλως αποτελεί δυσχερές έργο να αναιρεθεί, επειδή, όπως εύστοχα είχε επισημάνει ήδη από το 1960 ο αοίδιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ. Ν. Ανδριώτης σε ειδική μελέτη του: «Η γλώσσα που μιλούν κατά πλειονότητα οι κάτοικοι του κράτους των Σκοπίων, και που εντελώς αυθαίρετα την ονόμασαν "Μακεδονική", είναι ένα σλαβικό ιδίωμα με τόσο στενούς δεσμούς προς την Βουλγαρική και τη Σερβική, ώστε σύμφωνα με τις αρχές της γλωσσικής επιστήμης δεν μπορεί να ονομαστή γλώσσα επιστήμης δεν μπορεί να ονομαστή γλώσσα αυτοτελής, όπως οι δύο προηγούμενες... Γι' αυτό, όπως το έδαφος του κράτους των Σκοπίων ήταν πάντα το μήλο της έριδος ανάμεσα στους πολιτικούς των δύο αυτών χωρών έτσι και η γλώσσα του. Οι Σέρβοι γλωσσολόγοι δίνουν μεγαλύτερη βαρύτητα στα κοινά του γνωρίσματα με την Σερβική και οι Βούλγαροι, στα κοινά με την Βουλγαρική, για να υποστηρίξουν οι πρώτοι ότι το ιδίωμα αυτό είναι προέκταση της Σερβικής και οι δεύτεροι ότι είναι προέκταση της Βουλγαρικής...».

Η αναφορά στην συμφωνία των Πρεσπών, η οποία αποτελεί τον κατά της Ελληνικής Μακεδονίας «Δούρειο Ίππο», περί «Μακεδόνων / Πολιτών της Βορείου Μακεδονίας», «Μακεδονικής εθνικότητας (nationality) και «Μακεδονικής γλώσσας», ουδόλως αίρουν τις εθνικιστικές, αλυτρωτικές και επεκτατικές ρίζες του κράτους των Σκοπίων έναντι των εδαφών της Ελληνικής Μακεδονίας, αλλά αντιθέτως και με την «επίσημη βούλα» της εν λόγω συμφωνίας περί «Μακεδονικού Έθνους» και «Μακεδονικής γλώσσας» διαμορφώνονται οι επικίνδυνες προϋποθέσεις για μελλοντικές εδαφικές διεκδικήσεις και απαιτήσεις περί δήθεν υπαρχούσης «Μακεδονικής Μειονότητας», ήτοι μειονότητας Σλαβομακεδόνων, οι οποίοι κατά τους Σκοπιανούς δεν είναι Έλληνες, ανήκουν στο ανύπαρκτο ιστορικά «Μακεδονικό Έθνος» και ομιλούν την «Μακεδονική γλώσσα», ενώ όντες υποδουλωμένοι στην υπό ελληνική κατοχή ευρισκόμενη «Μακεδονία» αναμένουν την

λύτρωση τους με την παράλληλη απελευθέρωση των «μακεδονικών εδαφών» και την ενσωμάτωσή τους στο «Μακεδονικό Κράτος».

Η σύγχρονη επιχειρηματολογία των Σκοπίων, η οποία αποτελεί την συνέχεια της προπαγανδιστικής ρητορικής των Βουλγάρων και των Σέρβων τόσο κατά την διάρκεια του Μακεδονικού Αγώνα σε όλες τις φάσεις του (1870-1908) όσο και κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου, του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και διαρκούντος του εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα, εστιάζεται και εδράζεται στον χαρακτηρισμό των λεγομένων «δίγλωσσων σλαβοφώνων» ελληνικής εθνικής συνειδήσεως κατοίκων της Ελληνικής Μακεδονίας, οι οποίοι σήμερα πια είναι ελάχιστοι, ως «Σλαβομακεδόνων», τους οποίους στο βάθος του χρόνου οι μεν Βούλγαροι τους εχαρακτήριζαν ως Βουλγάρους, οι δε Σέρβοι ως Σέρβους, ενώ άλλοτε εχαρακτηρίζοντο γενικώς ως «Σλάβοι» και εν τέλει μετά την εν έτει 1944 ίδρυση υπό του Τίτο του Κράτος της λεγόμενης «Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας» ως «Μακεδόνες».

Στο σημείο αυτό άξια ιδιαίτερας μνείας είναι τα όσα ιστορικά τεκμηριωμένα αναφέρει ο αοίδιμος Βασίλειος Λαούρδας για τους δίγλωσσους σλαβοφώνους Έλληνες της Μακεδονίας: *«Όπως όλοι γνωρίζετε, το να είναι κανείς σλαβόφωνος δεν σημαίνει βέβαια ότι είναι Βούλγαρος, όπως και το να είναι κανείς τουρκόφωνος δεν σημαίνει ότι κατά ανάγκη είναι Τούρκος. Η γλώσσα δεν είναι πάντοτε το κύριο χαρακτηριστικό ενός έθνους, γιατί για διάφορους λόγους, ιστορικούς ή άλλους, συμβαίνει καμμία φορά τμήμα ενός έθνους να ξεχάσει τη γλώσσα του και να χρησιμοποιή μιάν άλλη. Κατά την εποχή της Τουρκοκρατίας στις βόρειες περιοχές της Μακεδονίας υπήρχαν σλαβόφωνοι που ήταν βούλγαροι και σλαβόφωνοι που ήταν Έλληνες... ότι ήταν Έλληνες, το έλεγαν οι ίδιοι, το πίστευαν οι ίδιοι και αγωνίστηκαν, για τον ελληνισμό τους... Οι πληθυσμοί των συνοριακών περιοχών σε όλες τις χώρες είναι πάντοτε δίγλωσσοι, γιατί έρχονται σε επικοινωνία με τους γειτονικούς λαούς και κατ' ανάγκη μαθαίνουν και τη γλώσσα τους.*

Στα εθνολογικά ζητήματα σπουδαιότερο και από το τί γλώσσα μιλάει κανείς, είναι το τί και με ποιό πολιτισμό αισθάνεται τον εαυτό του ενωμένο. Οι σλαβόφωνοι Έλληνες της Μακεδονίας αγωνίστηκαν για να κρατήσουν τον ελληνισμό τους, έχυσαν το αίμα τους για τον ελληνισμό τους, γι' αυτό και όταν το 1922 έγινε ανταλλαγή πληθυσμών, όσοι σλαβόφωνοι ήταν Βούλγαροι έφυγαν από την Ελληνική Μακεδονία, ενώ όσοι σλαβόφωνοι ήταν Έλληνες έμειναν οριστικά στη Μακεδονία.

Η σλαβική αυτή διάλεκτος ήταν σλαβική μόνο στη γραμματική της, γιατί το λεξιλόγιό της είχε πολυάριθμες ελληνικές λέξεις και μαζί μ' αυτές πολλές άλλες τουρκικές, βλάχικες και αλβανικές...».

Οι δίγλωσσοι σλαβόφωνοι Έλληνες της Μακεδονίας αγωνίστηκαν σθεναρά σε όλους τους μεγάλους εθνικοαπαλευθерωτικούς αγώνες και εξ αυτών ανεδείχθησαν οι μέγιστοι Μακεδονομάχοι (π.χ. Καπετάν Κ. Κώττας, Βαγγέλης Νάτσης - Στρεμπενιώτης, Γεώργιος Γιώτας - Γκόνογ, Δημήτριος Νταλίπης, Παύλος Κύρου, Παύλος Ρακοβίτης κ.ά.), ενώ και κατά την διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου υπήρξαν οι υπέρμαχοι ακρίτες της Μακεδονίας. Όσοι από τους σλαβόφωνους κατοίκους της Ελληνικής Μακεδονίας αισθάνονταν είτε ότι είναι Βούλγαροι ή Σέρβοι είτε γενικώς Σλάβοι, εγκατέλειψαν κατά χιλιάδες τα ελληνικά μακεδονικά εδάφη μετά την υπογραφή της Συνθήκης του Νεϊγύ (1919), η οποία όριζε την εκούσια, μη αναγκαστική, ανταλλαγή των πληθυσμών, καθώς και μετά το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και του αδελφοκτόνου εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα.

Όταν λοιπόν με την Συμφωνία των Πρεσπών η Ελλάδα ως ο μόνος ιστορικός αποδεδειγμένος δικαιούχος του ονόματος της Μακεδονίας θέτει την υπογραφή της αναγνωρίζοντας «Μακεδονικό Κράτος», «Μακεδονική Εθνότητα» και «Μακεδονική Γλώσσα», πώς είναι δυνατόν και ορθολογικό οι ιδεοληπτικοί Διεθνιστές να πιστεύουν ότι αποκόπτουν τις ρίζες του εθνικιστικού αλυτρωτισμού και επεκτατισμού των Σκοπιανών;

Επειδή η ιστορική αλήθεια δεν βιάζεται και εκδικείται όχι μόνο τους βιαστές σφετεριστές και παραχαράκτες της, αλλά κυρίως τους αναξίους φυσικούς δικαιούχους της, όταν αυτοί ξεπωλούν τα πρωτοτόκια του έθνους», «αντί πινακίου φακής», απαιτείται όχι απλώς ένας εφήμερος συναισθηματισμός ή έστω κάποια «ιερά αγανάκτηση», αλλά ένας ουσιαστικός ορθολογικός πραγματισμός για το «δέον γενέσθαι» υπέρ της Ελληνικής Μακεδονίας, αφού εν τοις πράγμασιν η συμφωνία των Πρεσπών ενέσπειρε τον σπόρο της επικινδύνου μεταβάσεως από το λεγόμενο «Σκοπιανό» στο «Νεομακεδονικό Ζήτημα».

Στην σύγχρονη Ελλάδα της παραζάλης, του αμοραλισμού, της προκλητικής αναίσθητης αδιαφορίας, της ανατολίτικης ραστώνης, του εθνομηδενισμού, του κομπλεξικού δήθεν προοδευτισμού, τα οποία είναι απότοκα του εγωϊστικού ατομικισμού και της χαμερπούς συμφεροντολογικής αθλίας νεοελληνικής ξιπασιάς μας, είναι περισσότερο παρά ποτέ επίκαιρος, τηρουμένων βέβαια των ιστορικών αναλογικών, ο γνησίως και ουσιαστικός πατριωτικός λόγος του Υπολοχαγού Βλάση, όταν εν έτει 1905 στην μεγάλη αίθουσα του Παρνασσού και ενώ ευρίσκετο στο αποκορύφωμά του ο Μακεδονικός Αγών, έλεγε: *«Κύριοι, πολλές φορές επιχείρησα να βρω την πηγή της αδιαφορίας για τα μακεδονικά του ελληνικού λαού. Προ πολλού ζήτησα τα αίτια στα οποία πρέπει ν' αποδώσουμε την πόρωση αυτού, την αναισθησία, η οποία μόνη αυτή κατέβαλε όλες τις τάξεις, από τους επίλεχτους ως τους ταπεινότερους αστούς και εργάτες...*

Έφτασα στο σημείο ότι η αδιαφορία αυτή οφείλεται αποκλειστικά στην εθνική μας παιδείση ή καλύτερα στην απαιδευσία των Ελλήνων Πολιτικών...

Κι εμείς άρχοντες και αρχόμενοι, βουλευτές - πολιτευτές και ψηφοφόροι, διπλωμάτες και πρόξενοι, αξιωματικοί και στρατιώτες, βιομήχανοι κι έμποροι, υπάλληλοι και ιδιώτες, ας πάψουμε πια να διαβάζουμε ψυχοφθόρα μυθιστορήματα κι αναγνώσματα κι ας επιζητούμε εθνικά ιστορικά αναγνώσματα, με τα οποία θα διαμορφώσουμε το ήθος μας και θ' αναπτύξουμε το φρόνημά μας, θα αποκτήσουμε εθνική παιδείση και ανατροφή και γεμίζοντας με φλογερά ελληνικά αισθήματα, θα σηκωθούμε μιά μέρα από το λήθαργο, ... και θα εργαστούμε για την επανόρθωση και ανόρθωση...

Εσείς πιο μπροστά απ' όλους, Έλληνες δημοσιογράφοι, κι εσύ πρώτα, Τύπε της Ελλάδας, ας μου επιτρέψεις την από βάθους της πονεμένης ψυχής μου αυτήν την φιλική παραίνεση.

Ας συναισθανθείς το καθήκον σου, μέσα στον πατριωτισμό που σε διακρίνει και που κανένας δεν σου τον αμφισβητεί. Ας εξαρθείς στο ύψος της αποστολής σου. Ας πάψεις να δημοσιεύεις, έστω και σαν συμπλήρωμα αναγνώσματα με τη ζωή των ληστών, τα κατορθώματα των κακούργων και των λωποδυτών, τα όργια των Παπών, τα μυστήρια των Αθηνών και άλλα τέτοια...

Πάψε με τα ψυχοφθόρα και εθνοκτόνα αυτά αναγνώσματα να διαστρεβλώνεις τις συνειδήσεις και να πωρώνεις τις καρδιές του ελληνικού λαού και δώσε του για ανάγνωση εθνοφιλή και ψυχοτρόφα έργα, τη ζωή των αντρών της αρχαίας Ελλάδας, της βυζαντινής εποποιΐας, την ιστορία του Ανατολικού Ζητήματος, την αληθινή τέλος ιστορία της Ελλάδας.

Φώτισέ τον όπως σου πρέπει με τη γεωγραφία του αρχαίου ελληνισμού, του μέσου και του νεώτερου, με την ιστορία του καθώς και με την ιστορία των γειτονικών λαών, προσπαθώντας να ανυψώνεις τα άξια μνήμης και να επαινείς τις ωραίες πράξεις των προγόνων, να καυτηριάζεις δε και να κακίζεις τις ανάξιες και άδοξες πράξεις τους.

Ιδού η εθνική σου αποστολή...

Ιδού το πρόγραμμα της εθνικής πολιτικής των ηγετών του έθνους, των φωστήρων του γένους, των ιερέων, των δασκάλων, των αξιωματικών, των δημοσιογράφων, των συγγραφέων, των ιστοριογράφων, των γεωγράφων, των προξενικών διπλωματικών υπαλλήλων, με το οποίο θα μπορέσουμε να ανακτήσουμε την Μακεδονία ή θα αποτρέψουμε την κατάκτηση αυτής...».

Επειδή δε ως αφελείς και μοιραίοι, κοντόφθαλμοι και εγωϊστικώς μυωπικοί κατακτήσαμε παρατρεχάμενοι του ενός και του άλλου, ας αφήσουμε να μιλήσει ο μέγας εραστής και λάτρης, υπέρμαχος και πρόμαχος των αδιαπραγμάτευτων και απαράγραπτων δικαίων της Ελληνικής Μακεδονίας, αοίδιμος Ίων Δραγούμης, ο οποίος μετά τον θάνατο του Πρωτομακεδονομάχου Ήρωος και Μάρτυρος της Μακεδονίας Παύλου Μελά (+1904), απευθυνόμενος προς τα Ελληνόπουλα, την ελπίδα της Ελλάδος, έγραφε: «Σε σας στρέφομαι, παιδιά του Ελληνισμού, αγαπημένα μου Ελληνόπουλα, και σας εξορκίζω - αν έχετε να ξοδέψετε ενέργεια ας είναι και μέτρια, αν έχετε να κάψετε τίποτα περισσότερο από σπίθες απλές ενθουσιασμού - μη λησμονείτε τη ζωή του, τον ενθουσιασμό του δηλαδή και τη δύναμη και την τόλμη, μη λησμονείτε και την ιδέα που για κείνη δούλεψε και υπέφερε, ούτε την πανώρια χώρα όπου σκοτώθηκε, γιατί και η ιδέα εκείνη και η χώρα θέλουν πολλούς ακόμη ήρωες.

Να ξέρετε πως αν τρέξουμε να σώσουμε την Μακεδονία, η Μακεδονία θα μας σώσει. Θα μας σώσει από τη βρώμα όπου κυλιόμαστε, θα μας σώσει από την μετριότητα κι από την ψοφιοσύνη, θα μας λυτρώσει από τον αισχρό ύπνο, θα μας λευτερώσει. Αν τρέξουμε να σώσουμε την Μακεδονία, εμείς θα σωθούμε...».